

Thesis Title Re-territorialization and Local Villagers' Responses: Changing Livelihood Strategies of the *Suay* in Rubber Growing Areas of Champasack Province, Lao PDR

Author Mr. Sengsouliya Chanthanakhone

Degree Master of Arts (Sustainable Development)

Thesis Advisory Committee

Assoc. Prof. Dr Wattana Sugunnasil

Advisor

Assoc. Prof. Dr Jamaree Chiengthong

Co-advisor

ABSTRACT

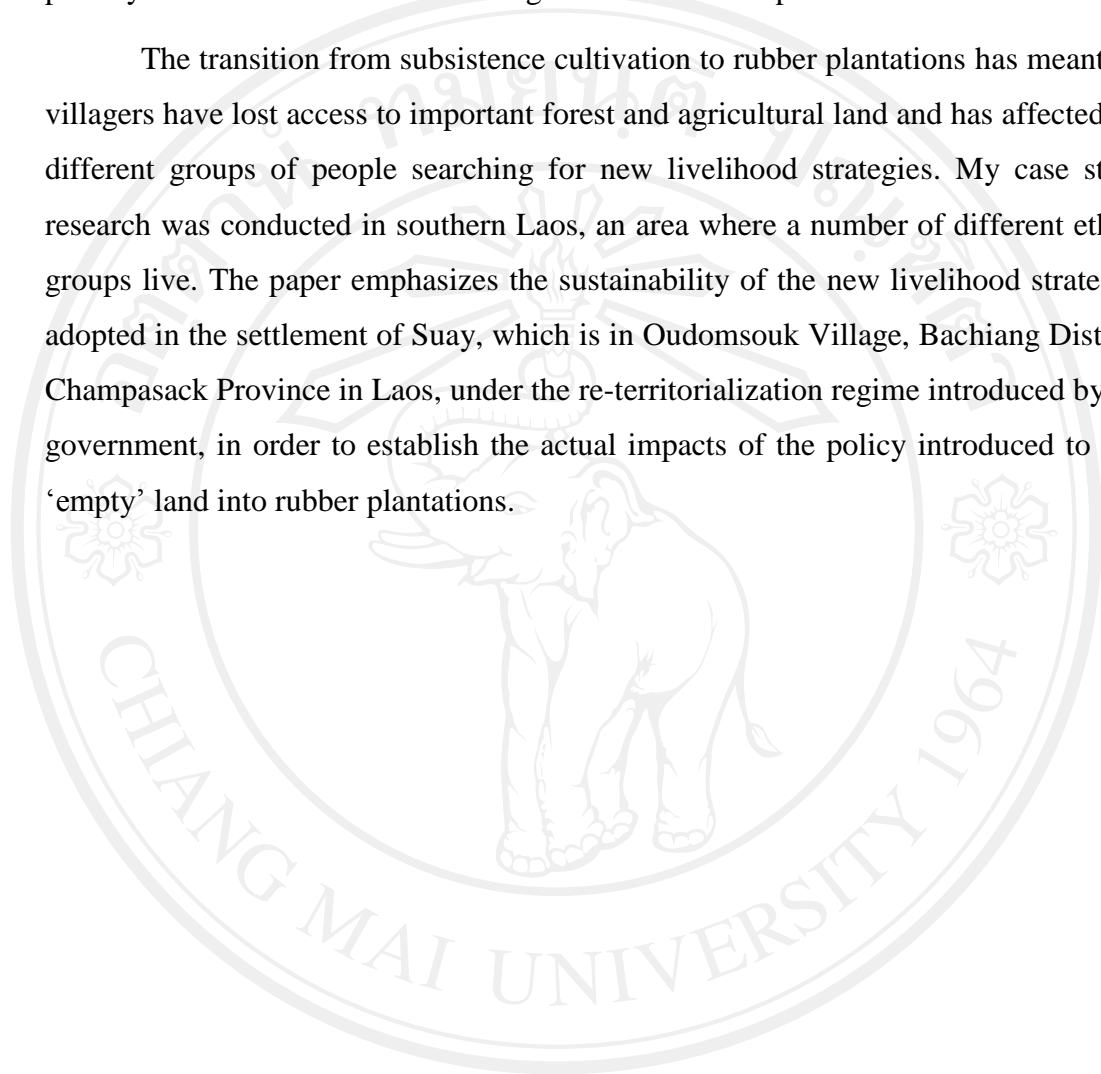
The Lao state has recently begun territorializing land in order to reduce the extent of shifting cultivation as well as introduce commercial crops - to improve the living conditions of the people in light of its implementation of the New Economic Mechanism (NEM), called *Chitanakanmai*, in 1986. The policy aims to promote rural livelihoods by encouraging economic activities in a move away from socialist development programs. The main objectives of the projects under this program are national growth and poverty eradication, with the intention being to free the country from its 'least developed' status by 2020.

The government believes that poverty is caused by local farmers in the remote mountainous areas practicing shifting cultivation, which is characterized by low productivity and limited access to markets, and these farmers and their practices are described as 'uncivilized' and 'backward' plus 'environmentally destructive'. As a result, the Lao government has re-territorialized this land by classifying it as empty and unused.

Recently, on 18th January 2004, the Lao government re-territorialized the land in my study area by giving concessions to the Vietnam General Rubber Corporation in Bachiang District, Champasack Province over a period of 50 years and covering 10,000 hectares (ha). This area includes 33 villages and has a population of 12,644

people, who have been directly affected by the project; therefore, the scale of this phenomenon has had many impacts on the landscape and local livelihoods, increasing poverty for the ethnic minorities living in this rural and upland area.

The transition from subsistence cultivation to rubber plantations has meant the villagers have lost access to important forest and agricultural land and has affected the different groups of people searching for new livelihood strategies. My case study research was conducted in southern Laos, an area where a number of different ethnic groups live. The paper emphasizes the sustainability of the new livelihood strategies adopted in the settlement of Suay, which is in Oudomsouk Village, Bachiang District, Champasack Province in Laos, under the re-territorialization regime introduced by the government, in order to establish the actual impacts of the policy introduced to turn ‘empty’ land into rubber plantations.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การควบคุมจัดการใช้พื้นที่แบบใหม่และปฏิกริยาของชาวบ้าน: การปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การดำรงชีพของชาวส่วยในพื้นที่ปลูกยางพารา แขวงจำปาสัก สปป. ลาว

ผู้เขียน นายแสงสุริยา จันทนาคร

ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.วัฒนา สุกันศีล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.จามรี เชียงทอง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

รัฐบาลลาวเข้ามาควบคุมพื้นที่ใหม่โดยมีเป้าหมายเพื่อหยุดการทำไร่หมุนเวียนโดยได้ส่งเสริมการปลูกพืชเศรษฐกิจเพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ของประชาชนโดยรัฐบาลลาวได้ดำเนินการตามนโยบายที่เรียกว่า“จินตนาการใหม่”ในปี พ.ศ.2529 ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนา ความเป็นอยู่ของชนบทด้วยการส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจแทนการดำเนินนโยบายสังคมนิยมวัตถุประสงค์หลักของโครงการมุ่งเน้นที่การพัฒนาประเทศกำจัดความยากจนและความต้องการหลุดพ้นจากการเป็นประเทศด้อยพัฒนาภายในปี พ.ศ. 2563

รัฐเชื่อว่ากลุ่มคนบนพื้นที่สูงที่ห่างไกลความเจริญซึ่งพวกเขาเหล่านั้นมีอาชีพการทำไร่หมุนเวียนมีผลผลิตที่ต่ำและเข้าไม่ถึงระบบตลาด เป็นกลุ่มคนที่ยากจน รัฐมองว่ากลุ่มคนเหล่านี้ “ไม่มีความเจริญและล้าหลัง”อีกทั้งยังเป็นกลุ่มคนที่รัฐมองว่า“ทำลายสิ่งแวดล้อม”ด้วยเหตุนี้รัฐบาลลาวจึงได้เข้ามาควบคุมพื้นที่ใหม่ด้วยการจัดประเภทที่ดินเช่นพื้นที่รกร้างว่างเปล่าและพื้นที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์

เมื่อไม่นานมานี้ รัฐบาลลาวได้เข้ามาควบคุมพื้นที่ใหม่ โดยการให้สัมปทานแก่บริษัทยางพาราของประเทศเวียดนาม ในตัวเมืองบาเจียง แขวงจำปาสัก เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ .ศ.2547 เป็นระยะเวลา 50 ปี คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมดกว่า 10,000 เฮกตาร์ พื้นที่ดังกล่าวมีประชาชนอาศัยอยู่จำนวน 33 หมู่บ้าน มีจำนวนประชากรทั้งหมด 12,644 คน ประชาชนเหล่านี้ล้วนได้รับผลกระทบจากโครงการของรัฐหากมองโดยภาพรวมแล้วโครงการของรัฐได้สร้างผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อพื้นที่และชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบทเหล่านั้นโครงการของรัฐได้ก่อให้เกิดความยากจนมากยิ่งขึ้นในกลุ่มชาติพันธุ์ในเขต ชนบท และในพื้นที่สูง

การเปลี่ยนแปลงจากเกษตรเพื่อยังชีพมาเป็นการปลูกพืชเศรษฐกิจ เช่น ยางพารา ทำให้ประชาชนต้องสูญเสียพื้นที่ทางการเกษตรที่เคยอุดมสมบูรณ์และการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวยังได้ส่งผลกระทบต่อคนหลากหลายกลุ่มทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องแสวงหากลยุทธ์ใหม่ในการดำรงชีพ การวิจัยนี้ทำการศึกษาพื้นที่ทางภาคใต้ของลาว ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์หลายกลุ่ม งานวิจัยฉบับนี้ศึกษาเกี่ยวกับความยั่งยืนของกลยุทธ์ใหม่ในการดำรงชีพของชาวส่วยในพื้นที่บ้านอุดมสุข เมืองบาเจียงแขวงจำปาสักภายใต้การควบคุมใหม่ของรัฐ โดยมุ่งหวังที่จะศึกษาผลกระทบต่อ ชุมชนชาวส่วยที่มาจากควบคุมพื้นที่ของรัฐโดยการให้สัมปทานปลูกยางพารา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved